

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 2 0 0 3 - 0 / 2019	
Érkezett: 2019 DEC 16.	
Példány: /	Kezelőiroda:
Melléklet: 2 db	du

Ap.

VESZPRÉMI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG VESZPRÉM @	
2019 DEC 09.	
Példány: 1	mell.: - db
Az ügyirat száma: 10K. 27.247 / 2019	

1

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság címén

adóügyi tárgyú perében a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által 10.K. 27.247./2019/24. sorszám alatt meghozott ítélettel szemben, mint indítványozó jogi képviselőnk, (kinek adatai: dr. Babits András ügyvéd, [redacted] útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján az alábbiak alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő:

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K. 27.247./2019/24. sorszámú jogerős ítéletét az Abtv. 43.§ alapján megsemmisíteni szíveskedjenek,

elsődlegesen, az Abtv. 28. § (1) bekezdése alapján, azon okból, hogy álláspontunk szerint a perben alkalmazott jogszabályok közül Etyek Nagyközség Képviselő-testületének 32/2012 (XII.27) szám helyi önkormányzati rendeletének 10 § (2) bekezdése, továbbá Etyek Nagyközség Képviselő-Testületének 31/2015 (XI.27.) szám helyi önkormányzati rendeletének 10. § b) pontja az Alaptörvény 13. cikkébe és az Alaptörvény 32. cikkének (3) bekezdésébe ütközik,

másodlagosan, az Abtv. 27. § alapján, annak okán, hogy az elsőfokon eljáró bíróság ítélete az Alaptörvény XXIV. cikk első bekezdésébe és az Alaptörvény XXVIII. cikk rendelkezésébe ütközik.

Nyilatkozunk, hogy az ügyben rendkívüli perorvoslat (felülvizsgálati eljárás, vagy perújítás) nincs folyamatban. A kifogásolt bírósági határozatot jogi képviselőnk elektronikus úton vette, átletöltés útján, **2019. október 8. napján**. Nyilatkozunk, hogy ezek alapján az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti megtartásra került. Érintettségünket az alapozza meg, hogy a kifogásolt bírósági ítélet alapjául szolgáló közigazgatási ügyben felperesek voltunk, pervesztessé váltunk, mivel keresetünket a bíróság elutasította.

Nyilatkozunk arról, hogy az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését a bíróságon nem kezdeményeztük, továbbá hozzájárulunk személyes adataink nyilvánosságra hozatalához.

Az alapjogsértés a bírói döntést befolyásolta. Etyek Nagyközség Képviselő-testületének 32/2012 (XII.27) szám helyi önkormányzati rendeletének 10 § (2) bekezdése, továbbá Etyek Nagyközség Képviselő-Testületének 31/2015 (XI.27.) szám helyi önkormányzati rendeletének 10. § b) pontja

27

Társaságunk fő tevékenysége alapításunk óta bányászat, bányaművelés.

[illegible]

15.P. 20.437/2013 ügyszám alatt lajstromozottan [REDACTED] [REDACTED]
[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]
[REDACTED] ingatlan fent említett átruházási ügyletének feltűnő értékaránytalanságát állítva. A feltűnő
értékaránytalanságra hivatkozással elsődlegesen az adásvételi szerződés érvénytelenségének
megállapítását, másodlagosan – az értékaránytalanság kiküszöbölése körében -további vételár
megfizetését kérte. Az I. fokú bíróság Társaságunkat a feltűnő értékaránytalanság
kiküszöbölésére 7.411.000,-Ft és kamatai megfizetésére kötelezte. A II. fokon eljáró Fővárosi
Ítéltábla az I. fokon eljáró törvényszék ítéletét megváltoztatta, a keresetet elutasította. Végül a
Kúria előtt zajlott felülvizsgálati eljárásban – az indoklás kiegészítése mellett - az I. fokú
bírósként eljáró törvényszék ítélete szerinti mértékben, azaz 7.411.000,-Ft és kamatai
megfizetésében marasztalta társaságunkat.

32/2012(XII.27), továbbá 31/2015 (XI.27.) számon kihirdetett rendeleteivel Etyek Nagyközség Önkormányzata illetékességi területén helyi adóként telekadó megfizetését írja elő. A telekadó mértéke a hatálya alá tartozó telkek vonatkozásában csupán aszerint differenciálódik, hogy az adó tárgyát képező telek a település külterületén, vagy belterületén található. Az adó mértéke területalapú, bevezetése óta változatlan: külterületi ingatlanok esetén négyzetméterenként 25.-Ft.

A 2018. március 20. napján Etyek Nagyközség Polgármesteri Hivatala, mint önkormányzati adóhatóságnál telekadó adónemre bevallást nyújtottunk be elektronikus úton a 2013., 2014., 2015., 2016. és 2017. és 2018. adóévek vonatkozásában.

Bevallásunkban figyelemmel voltunk a helyi adókról rendelkező 1990. évi C törvény (továbbiakban: Htv.) 19. § d) pontjának rendelkezésére, mely rendelkezés szerint mentes a telekadó alól az adóalany termék-előállító üzeméhez tartozó védő-biztonsági övezet, feltéve, ha az adóalany adóévet megelőző adóévben értékesítésből elért nettó árbevételének legalább 50%-a saját előállítású termék előállításából származik. Ennek folytán fent említett bevallásainkban az Etyek belterület telekadó alá eső részét 67.604 négyzetméter térmértékkel csökkentetten, 29.750 négyzetméter területüként tüntettük fel.

2018. november 21. napján kelt, megismételt eljárásban hozott, I/1255-12/2018 ügyiratszámú határozatával Etyek Nagyközség Jegyzője, mint önkormányzati adóhatóság a 2013.- 2018. adóévekre, azaz 6 évre vonatkozóan évi 2.943.425,-Ft, összesen tehát 17.660.550,-Ft telekadót vetett ki társaságunkra.

Fellebbezésünkre indult II. fokú adóügyi eljárásban az eljáró Fejér Megyei Kormányhivatal FE-03/143-1/2019 számú határozatával az elsőfokú adóhatóság határozatát megváltoztatta, a 2013. évre vonatkozó adófizetési kötelezettség előírását törölte, a 2013. évre megállapított telekadó mértével fizetési kötelezettségünket leszállította, a határozat egyéb érdemi rendelkezését és indoklását azonban nem érintette.

A véglegessé vált adóügyi határozattal szemben a Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósággal közigazgatási pert indítottunk. Keresetünkben elsődlegesen – utalva az alkalmazott helyi önkormányzati rendelet törvénybe ütközésére – a II.fokú adóügyi határozat megsemmisítését, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését, harmadlagosan pedig annak megváltoztatását és adófizetési kötelezettségünk leszállítását kértük.

Vagylagos kereseti kérelmeinket a bíróság elutasította.

Etyek Nagyközség Képviselő-testületének 32/2012 (XII.27) szám helyi önkormányzati rendeletének 10 § (2) bekezdése, továbbá Etyek Nagyközség Képviselő-Testületének 31/2015 (XI.27.) szám helyi önkormányzati rendeletének 10. § b) pontja álláspontunk szerint az Alaptörvény 13. cikkébe ütközik, továbbá az Alaptörvény 32. cikk (3) bekezdésbe is ütközik, azáltal hogy a kifogásolt önkormányzati normák illetve a helyi Adókról rendelkező 1990. évi C. törvény (röviden: Htv.) 6.§ c) pontjának 2017. január 1. napja előtt hatályos rendelkezésébe is ütköznek.

I.

A helyi önkormányzati rendeletnek az Alaptörvény 32. cikk (3) bekezdésébe ütköző jellege

A Htv. 6. § c) pontjának korabeli szövegében mérceként szabott helyi sajátosságokra a telekadó külterületre vonatkozó mértékének megállapításakor a helyi önkormányzat, mint jogalkotó nem volt tekintettel. A négyzetméterenként 25,-Ft mértékű adó kivetésével a hektáronkénti adóteher a tulajdonunkban álló, [REDACTED] helyrajzi számú ingatlanra évi 250.000,-Ft. A perbeli ingatlan aranykorona értéke 0,00, azaz mezőgazdasági művelésre alkalmatlan, a rendelkezésünkre álló adatok lapján a környékbeli külterületi ingatlanok hektárra vetített forgalmi értéke a 2014-2018. években zajlott átruházások során jellemzően 200-300 ezer forint körül mozgott.

A helyi sajátosságok sorába tartozik, hogy a telek bányaművelés alá tartozik, érvényes és a bányászati hatóság által jóváhagyott műszaki üzemtervvel. Az üzemterv részét képezi az Etyek I bányatelek tekintetében végzendő rekultivációra vonatkozó költségszámítás, mely szerint a rekultiváció költségei a bányauzem bezárásakor mai áron számítottan közel 8 millió Ft összeget tesznek majd ki.

A területet körbevevő külterületi telkeken bányaművelés nem folyik, a mezőgazdasági tevékenység jellemző, mely során teendő földvédelmi teendők költségigénye lényegesen alulmarad bányauzem egységnyi területre vetített rekultivációs költségeihez képest.

Mindez a két említett helyi önkormányzati rendelet telekadót illető szabályozásának differenciálatlan, a helyi sajátosságokat teljes mértékig figyelmen kívül hagyó jellegét támasztja alá, hiszen a különböző költségintenzitású területek azonos adómértékkel sújtottak.

II.

A helyi önkormányzati rendeletnek az Alaptörvény 13. cikkébe (tulajdon védelme) való ütközése

A telekadó objektív, vagyoni alapú adó, az adó mértékét a telek értékéhez kell viszonyítani. A hektáronként évi 250.000,-Ft adó konfiskáló jellegű, nincs tekintettel az adóalany teherviselő képességére, annak tulajdonának elvonására alkalmas, hiszen a fizetendő adó 1-2 év alatt meghaladja az ingatlan forgalmi értékét, ami aránytalan terhelést jelent az adóalanyra nézve. Ennek folytán a telekadó mértéke eloldódott az adóztatott vagyontömeg értékétől.

Ingatlanunk ingatlan-nyilvántartási besorolása nem bányatelek. A bányatelek a föld felszíne alatti területet jelenti, melynek határain belül bányaművelés folytatható. Ingatlanunk besorolása művelés alól kivett terület, melyen semmilyen mezőgazdasági tevékenység nem folytatható.

Álláspontunk szerint az adóztatott ingatlan forgalmi értékének meghatározásakor a földfelszíni ingatlan alperes által sem vitatott forgalmi értékét (200.000-300.000,-Ft/hektár) kell és lehet csupán figyelembe venni. A telekadó mértéke a perbeli esetben 25 Ft/négyzetméter (250.000,-Ft/ha), ami valóban jóval a felső adómérték alatt helyezkedik el, azonban az egy évre jutó, a helybeni ingatlanok fajlagos forgalmi értéke szerint nem differenciált adóteher is megközelíti a telekadóval sújtott telek értékét, ami a telekadót konfiskáló jellegűvé teszi.

Indítványozó valóban bevételt szerez a telek alatti bányatelken folytatott bányaművelésből, azonban e tevékenység a piac számára a telkének forgalmi értékére negatívan hat, a bányaművelés adta korlátozások miatt. A bevételszerző tevékenység eredménye indítványozó teherviselő képességének megalapozása körében valóban releváns, azonban a telek forgalmi értékének megállapítása során a bányatelekben rejlő ásványkincs értékére figyelemmel lenni nem lehet, hiszen lefejtésig annak tulajdonjoga a Magyar Államot (és nem indítványozót) illeti meg.

A konfiskáló jelleghez kapcsolódóan nem osztjuk az eljárt bíróság álláspontját, mely szerint a konfiskáló jelleget a teherviselési képesség tükrében kell viselni. Valóban, több bányatelken is végzett tevékenységük árbevétele elvi lehetőségét adja a telekadó megfizetésének, a konfiskáló jelleget azonban álláspontunk szerint nem az adja, hogy a telekadó megfizetése gazdálkodásunkat ellehetetlenítené, hanem az, hogy az adó éves mértéke megközelíti, vagy eléri az adóztatott ingatlan forgalmi értékét, így ténylegesen az adó alanya valójában nem is közterhet fizet, hanem évről-évre mintegy megváltja telkét.

III.

Az adóügyi határozatok Alaptörvény XXIV. cikkébe ütköző jellege, továbbá a bíróság határozatának Alaptörvény XXVII. cikkébe ütköző jellege

A végleges adóügyi határozatot támadó keresetlevélben számos, az adóhatósági eljárásban vétett, eljárási jellegű jogsértést kifogásoltunk, melyek álláspontunk szerint ahhoz vezettek, hogy az elsőfokú adóhatósági eljárás a tisztességes eljárás követelményébe ütközően, illetve jogsértően került lefolytatásra.

Keresetünkben egyebek között az kifogásoltuk, és a jelen alkotmányjogi panaszban továbbra is kifogásoljuk, hogy

- a helyi adóhatósággal szemben fennálló kizárási ok fennálltát az adóhatóságok nem észlelték,
- a szakértőt az adóhatóság jogkérdésben való állásfoglalásra a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény (Htv.) 19 § d) pontja szerinti védő-biztonsági övezet értelmezésére) jelölte ki,
- a szakértő kirendeléséről, a részére feltett kérdésekről tájékoztatást nem kaptunk,
- a szakértői szemle időpontjáról értesítést nem nyertünk, szemle tartására nem került sor
- a szakvélemény részünkre kézbesítésre az adóhatósági eljárásban nem került,
- a kirendelt szakértő szakvélemény adására kompetenciával nem rendelkezett.

A tisztességes hatósági eljáráshoz való jog tartalmaként az Alkotmánybíróság számos olyan részjogosítványra mutatott rá gyakorlatában, amelyek az ügyfelet helyezik középpontba, és amelyek érvényesítése a vizsgálati típusú hatósági eljárás alaki és anyagi hatékonyságát (gyorsaságát, szakszerűségét, törvényességét), összességében jognak alárendeltségét hivatottak szolgálni.

Ilyennek minősül különösen: határozat közlése {6/2017. (III. 10.) AB határozat, Indokolás és a

közlés módja {17/2015. (VI. 5.) AB }

határozat a fegyveregyenlőség az olyan hatósági eljárásokban, amelyek ellenérdekű ügyfelek részvételével zajlanak {10/2017. (V. 5.) AB határozat, Indokolás [61]–[63]};

az iratbetekintéshez való jog Az Alkotmánybíróság azt is megállapította már, hogy „az eljárás megindulásáról való értesítés joga, valamint a bizonyítékok megismerésének joga a nyilatkozattételhez és a védekezéshez való jogon keresztül a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog értelmezési tartományához szükségképpen hozzátartozik” {3311/2018. (X. 16.) AB határozat, Indokolás

Az Alkotmánybíróság legutóbbi releváns határozatában {3090/2019. (V. 7.) AB határozat, Indokolás [30]} azt is kimondta, hogy az egyes részjogosítványokból az előbbiek szerint építkező tisztességes hatósági eljáráshoz való jog tartalma másként is megragadható. Teljességre törekvő megközelítésben ez az alapjog ugyanis **a hatóság jogi eljárásának egészére nézve jelent egy alapjogilag egységgént értékelt és védett minőséget.**

Míg az alapjog részét képező jogosítványok az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerinti kritériumrendszerben igazolható módon korlátozhatók, addig a hatósági eljárásnak összességében szemlélve mindvégig tisztességesnek kell lennie. Utóbbi megközelítésben nincs helye a korlátozás igazolásának, mert már magának a *fair* minőségnek a megállapítása is mérlegelés eredménye.

Fenti okfejtés lényegét megragadva: **a hatósági eljárás egészének kell tisztességesnek lennie, az egész eljárás vizsgálata szükséges ahhoz, hogy az eljárás tisztességtelensége felől ítéletet alkothassunk;** ebben álláspontunk szerint az is benne foglaltatik, hogy lehetnek az egyes eljárási cselekmények, vagy azok túlnyomó többsége önfényükben szemlélve jogszerűek, azok együttese mégis az eljárás tisztességtelenségét eredményezheti.

Jelen ügyben mindez, azaz a fenti bekezdésekben foglaltak, önmagukban (túlnyomórészt, de nem kizárólagosan) lényegi eljárási hibától mentes eljárási cselekmények oly mértékben az ügyféli eljárási és anyagi érdek ellenében hatnak, (így ellene vannak a józan észnek, továbbá sértik az általános együttműködési és tájékoztatási kötelezettséget), hogy az az eljárás tisztességtelenségét eredményezte.

Nem vitásan az ügyfél jogos érdeke, hogy az adóügy lényegi iratairól és eljárási cselekményeiről időben értesüljön. Ezen érdeklődését az ügyfélnek nem a tudásszomj, sokkal inkább azon jól felfogott, és jog által oltalmazandó érdeke vezérli, hogy az eljárás végső kimenetelére számára kedvező irányban befolyást gyakoroljon, akár irat csatolásával, nyilatkozat tételével, akár bizonyítási indítvány előterjesztésével, szakértőhöz kérdés intézésével.

E körben elemi ügyféli érdek, hogy az eljárási jogok gyakorlása még kellő időben megtörténhessen, mielőtt az eljárás (bizonyítás) menete az ügydöntő határozat meghozatalának közelébe érkezik. Az ügyféli jogok gyakorlása körében álláspontunk szerint különös figyelemmel kell lenni a hatóság részéről a jóhiszeműség és ügyféli érdek figyelembe vételének követelményére, míg ügyféli oldalról a kellően gondos ügyvitel követelményére is.

Való igaz, hogy jelen esetben – szemle és tárgyalás hiányában – az ügyfelet törvényes képviselője

útján értesíteni, vagy idézni nem volt jogszabály tételes rendelkezése által előírt, azonban álláspontunk szerint az ügyben döntő jelentőségű eljárási cselekményként minősíthető szakértőrendelésről az ügyfelet a jóhiszemű ügyvitel követelményére figyelemmel tájékoztatni lett volna szükséges.

E tájékoztatás, továbbá a szakértői vélemény megküldése (de legalábbis annak megtekinthetőségéről való felhívás) birtokában lett volna az ügyfél abban a helyzetben, hogy a szakértői véleményt már az elsőfokú adóhatósági eljárásban – s ne csupán a szűk eljárási keretek közé vont fellebbezési eljárásban – vitathassa. Hasonlóan az előbb írtakhoz, az ügyfél számára ekkor nyílt volna meg annak lehetősége, hogy a szakértői véleményhez észrevételt fűzhessen, a szakértőhöz kérdést intézzon, a szakvélemény kijavítását, kiegészítését, vagy éppen a szakértő kompetenciájának hiányára figyelemmel a szakértői vélemény bizonyítás anyagából való kizárását igényelhesse.

Pusztán az a körülmény, hogy a szakértő kirendelése ellen önálló jogorvoslati jog nem illette a törvény szerint indítványozót, nem zárja ki érdeksérelmét. Ennek oka abban rejlik, hogy az ügyfél jogos érdeke és lehetősége az eljárás befolyásolására nem csupán az eljárást záró döntés elleni jogorvoslati eljárásban nyílik meg, de meg kell, hogy illesse már az elsőfokú hatósági eljárásban is (amitől indítványozót az elsőfokú helyi adóhatóság a szakértői bizonyítás folytatásáról való értesítés elmulasztásával elzárta.)

Az elsőfokú bíróság határozata indoklásában az elsőfokú adóhatósági határozat jogszerűsége mellett azzal is érvel, hogy az adózónak lehetősége lett volna az eljárás irataiba mindenkor betekinteni. Álláspontunk szerint e jogosultság gyakorlásának vizsgálatakor figyelemmel kell lenni az elvárhatóság követelményeire is.

Meggyőződésünk szerint indítványozótól a folyamatban volt, jelen alkotmányjogi panaszt megelőző peres eljárással elbírált helyi adóügyi eljárásban nem volt elvárható, hogy az elsőfokú adóhatóságnál az ügyiratok között kutakodjon, azok sokasodását figyelje, mindezek érdekében a hivatalba folyamatosan bejárjon, illetve telefonon érdeklődjön.

Indítványozó az adóügyi eljárásban a helyi adóhatóság által rendszeresített nyomtatványon telekadó bevallását a telekadó alóli mentesség szempontjából általa relevánsnak tartott okiratok csatolásával megtette. Ezt követően jóhiszeműen bízhatott abban, hogy a hatóság részéről az adóügyi eljárásban nincs más hátra, mint az adót kiszabó határozat meghozatala, hiszen ezzel ellentétes körülményről, így más szerv állásfoglalásának beszerzéséről, vagy szakértői bizonyítás kezdeményezéséről nem a hatóság nem értesítette, ezekről más úton sem szerzett tudomást.

Ilyen körülmények között nem volt indítványozótól elvárható, hogy az elsőfokú adóhatóság irataiba betekintsen, sokkal inkább volt elvárható az elsőfokú adóhatóságtól, hogy a bevallás adatainak felülbírálata érdekében megindított bizonyítási eljárásról jelen ügy indítványozóját – annak ügyféli jogai előmozdítása végett – tájékoztassa. A tájékoztatás elmaradása folytán indítványozót ún. meglepetéshatározat érte, már nem állt módjában a szakvéleménnyel divergáló álláspontját kifejteni.

Az ilyen eljárás egyébiránt sértette a jogirodalom által kimunkált fegyveregyenlőség (többek között a 17/2015. (VI. 5.) AB határozatban is megjelenő, eredeti német terminológiával: *Waffengleichheit*) elvét is. Az ügyfelet meg kell ugyanis illesse a lehetőség jogi álláspontjának megvédésére, pénzügyi érdekei megóvására, a kellő időben. Ehhez hozzátartozik, hogy a hatóság

lényeges, ügyet alapjaiban befolyásoló lépéseiről kellő időben informált legyen; ha ez a követelmény sérül, sérül a fegyverek egyenlőségének elve, hiszen a hatóság információs előnyét tisztességtelen módon kihasználva úgy állapít meg a bizonyíték (szakvélemény) birtokában – jelen esetben ráadásul az eredeti bevallás adataitól jóval az ügyfél terhére eltérő – fizetési kötelezettséget, hogy annak ténybeli és jogi alapjairól az eljárás során az ügyfél nem szerezhette tudomást.

Összefoglalva álláspontunkat: Az elsőfokú hatóságnak a szakértő kirendeléséről bennünket tájékoztatni lett volna szükséges, a szakértő részére feltett kérdésekről, vagy a neki kiosztott szakértői feladatról úgyszintén. A beszerzett szakvéleményt részünkre véleményezésre meg kellett volna az ügydöntő határozat meghozatalát megelőzően küldeni, bennünket nyilatkozattételre felhívni, és a szakértői véleményben foglaltak vitatása esetén tárgyalás tartása lett volna szükséges, ezt kívánta volna a tisztességes eljárás követelménye.

Mindezekre figyelemmel, tekintettel arra is, hogy az elsőfokú hatósági döntés alapjául kizárólag a beszerzett szakértői vélemény szolgál, a szakértői bizonyítás elrendeléséről való tájékoztatás elmaradása, a bizonyítás eredményéről az elsőfokú döntés meghozatalát kellő időben való tájékoztatás elmaradása okán az elsőfokú és másodfokú adóhatósági határozatok álláspontunk szerint az az Alaptörvény XXIV. cikkének (1) bekezdésébe ütköznek.

Szintén a tisztességes hatósági eljáráshoz fűződő sérelmét, így az Alaptörvény XXIV. cikkének 1) bekezdését sértette, hogy a Htv. 19. § szerinti védő-biztonsági övezet meghatározására nem a megfelelő szakértői kompetenciával eljáró szakértőt rendelte ki az elsőfokú hatóság.

Az elsőrendű adóhatóság által kiadott kirendelő végzésből is kitűnően maga a szakértőnek tűzött feladat a védő-biztonsági övezet meghatározása volt.

E körben a szakértő csupán a 12/2013 (III.14.) GKM rendelet szerinti védősáv területét számította ki, a helyi adóhatóság által átadott, közhiteles nyilvántartásból nem levezethető, így teljességgel kontrolálhatatlan adatok alapján.

Amint arra a közigazgatási perben alperesi jogi képviselővel egybehangzóan nyilatkoztunk, a védő-biztonsági terület összefoglaló jellegű adójogi kategória, melyet az egyes ágazati jogszabályok töltenek meg konkrét tartalommal, vagyis a bányászati igazgatási szabályok vizsgálatával és alkalmazásával lehet abban állást foglalni, hogy a Htv. szerinti védő-biztonsági övezet, mint telekadó alól kivett terület rész a perbeli esetben hány négyzetmétert tesz ki, és e terület részre figyelemmel az adóztatott ingatlanból mekkora térmérték vonandó az adóalapba.

A védő- biztonsági övezet olyan terület részt jelöl, ahol biztonsági- munkavédelmi okból (így élet, egészség, testi épség, vagyontárgyak épségének megóvása végett a tényleges üzemi termelés nem folytatható.) Ennélfogva a védő-biztonsági övezet meghatározása egyrészt földmérői, másrészt a - ahogy a közigazgatási per 24. számú jegyzőkönyvében foglaltan kifejtettük - Magyar Mérnöki Kamara nyilvántartásában felvett munkabiztonsági szakértő, azon belül a bányászati tevékenység technológiája és eszközeinek biztonsága szakterületen regisztrált szakértő lett volna kompetens

eljárni. E szakértőnek abban lett volna szükséges állást foglalnia, hogy a tényleges bányauzem, azaz a kitermelés mely területrészekben tilalmazott biztonsági-munkavédelmi okból.

E területrészek térmértékét pedig a földmérő szakértőnek meg kell állapítania, vagy – ahogy a helyi adóhatóság előtti eljárásban célszerű lett volna lefolytatni – a műszaki ütemterv szerinti térképen e területrészek tényleges térmértékét ellenőriznie (e szakértői részfeladat elvégzése esett volna csupán a hites bányamérő szakértői kompetenciájába). A fenti eljárási hiányosságok jogsértő jellegét arra alapítottuk, miszerint az elsőfokú adóhatóság ezen mulasztásainak együttes hatása az lett, hogy ügyféli jogaink – az ügy érdemére kihatóan – súlyosan sérültek, a hatósági döntés kialakításának folyamatában álláspontunk kifejtésének lehetősége megvonásával az eljárás előre mozdításának lehetőségétől elestünk, **mindez pedig sértette az adóigazgatási rendtartásról rendelkező CLI, törvény (továbbiakban törvényes rövidítéssel jelölve: Air.) 58. és 59.§-t, továbbá az Alaptörvény XXIV. cikk első bekezdését is**, hiszen amennyiben az I. fokú adóhatóság bizonyítást folytat le, úgy abban való nyilatkozattétel jogát nemcsak az adó alapjául szolgáló terület mértékére vonatkozóan, de a beszerzett szakértői véleményre is vonatkozóan biztosítani lett volna szükséges, ami elmaradt.

Amint a per anyagában arra már utaltunk, 15.P. 20.437/2013 ügyszám alatt lajstromozottan Etyek Község Önkormányzata a Székesfehérvári Törvényszékhez keresetet nyújtott be az Etyek külterület 0243/10 helyrajzi számú ingatlan fent említett átruházási ügyletének feltűnő értékaránytalanságát állítva. A feltűnő értékaránytalanságra hivatkozással elsődlegesen az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását, másodlagosan – az értékaránytalanság kiküszöbölése körében -további vételár megfizetését kérte. Az I. fokú bíróság Társaságunkat a feltűnő értékaránytalanság kiküszöbölésére 7.411.000,-Ft és kamatai megfizetésére kötelezte. A II. fokon eljáró Fővárosi Ítéltábla az I. fokon eljáró törvényszék ítéletét megváltoztatta, a keresetet elutasította. Végül a Kúria előtt zajlott felülvizsgálati eljárásban – az indoklás kiegészítése mellett - az I. fokú bírósággal eljáró törvényszék ítélete szerinti mértékben, azaz 7.411.000,-Ft és kamatai megfizetésében marasztalta társaságunkat, Etyek Nagyközség Önkormányzatát pedig hasonló mértékű perköltség megfizetésére marasztalta.

A kölcsönös teljesítési kötelezettség egyenlegének megállapítása mai napig nem történt meg. Időközben Társaságunk a fenti ítélet alapján a bányászati járadék 3 %-t kitevő mértékű, fenti adásvételi szerződés rendelkezései közé felvett, álláspontunk szerint az adásvétel körében az ellenérték körébe nem tartozó, korábban bennünket terhelő fizetési kötelezettség megszűnését állítja, továbbá követeli vissza a jogalapjukat veszített, Társaságunk által mindeddig teljesített szolgáltatásokat, mely követelésünket Etyek Nagyközség Önkormányzata visszautasítja.

Mindezek alapján a perben állítottuk, hogy az elsőfokú adóhatósággal szemben folyamatban lévő elszámolási jogvitáikra figyelemmel kizárási ok áll, illetve állt már fenn az elsőfokú határozatának meghozatalának időpontjában is, alapos indokkal feltehető, hogy a folyamatban lévő jogviták a helyi adóügy pártatlan és tisztességes megítélését befolyásolják.

Ezen, az adóhatóság egészével szembeni kizárási okról, az alapjául szolgáló körülményekről a jegyzőnek mindenképpen tudomása volt, így azt az Air 34. § alapján a II. fokú adóhatóságánál, mint felügyeleti szervénél bejelenteni lett volna szükséges, más, hatáskörrel rendelkező

adóhatóság kijelölése érdekében. Mivel a kizárási ok fennállta ellenére az elsőfokú adóhatóság, illetve annak vezetője nem intézkedett, az elsőfokú eljárás, illetve az adóügyi határozatok sértik az Air. 32., 33., 34. és 35.§-it, ez pedig abszolút, hatályon kívül helyezést indokló jogszabálysértésnek minősül.

Mindez az Alaptörvény XXIV. cikkének sérelmére is vezetett, különös figyelemmel arra, hogy a jegyző a polgármesteri hivatal szerve, a helyi önkormányzat és köztünk fennálló érdekellentét ennél fogva vele szemben is fennáll. A jegyző hivatali elkülönültsége a helyi önkormányzattól adóügyekben csak látszólagos; ugyan a jegyző jár el adóhatósággént, de a beszedett adó a helyi önkormányzat adószámlájára folyik be, tehát a jegyző az adót (értelemszerűen) nem saját hivatali szervezetének személyes céljaira, hanem a helyi önkormányzat javára szedi be, ennél fogva működése nem tehető függetlenné a helyi önkormányzatától.

A bíróság eljárásának Alaptörvény XXVIII. cikkébe és XIII. cikkébe való ütközése

A bíróság azzal, hogy az elsőfokú hatóság által lefolytatott eljárás tisztességtelenségét nem állapította meg, továbbá a tisztességtelen eljárás következményeit nem orvosolta, így az elsőfokú adóhatósági határozatot hatályon kívül nem helyezte, megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikkét és az XIII. cikkét.

A bíróság a keresetünk lényegi okfejtését képező jogi álláspontunk helyességéről nem foglalt állást, de nem foglalt állást az alperesi álláspont helyessége mellett sem, így határozatának indoklása hiányos maradt, ami sérti **a Pp. 346. § (5) bekezdése rendelkezéseit, illetve az Alaptörvény XXVIII. cikkét, tisztességhez bírósági eljáráshoz fűződő jogunkat, továbbá az Alaptörvény XIII. cikkét.**

A bíróság határozata indoklásában csupán annyit szögezett le, hogy a telekadó bejelentésére szolgáló formanyomtatványon lett volna szükséges a mentességet megjelölni és az azt igazoló dokumentumokat csatolni, továbbá a fogalmak anomáliája csupán látszólagos, hiába jelölt ki a bányászati hatóság 10596/2004. számú határozatával az [REDACTED] bányatelekre határ-és védőpillért.

Keresetlevelünkben és írásbeli nyilatkozatainkban is (így 2019. április 29. napján kelt beadványunkban is) kifejtettük, hogy mik a határpillér, védőpillér és védősáv jelen perben releváns sajátosságai.

Rámutattunk a per során arra, hogy a 12/2003 GKM rendelet melléklete szerint a határpillér és védőpillér milyen okokból feleltethető meg a Htv. 19. § d) pontjában írott védő-biztonsági övezet fogalmának, mely jogi álláspontunkat a jelen alkotmányjogi panasz során is irányadónak tekintünk.

Azzal, hogy a Htv. 19. § d) pontja szerinti mentességre a megismételt adóügyi eljárásban hivatkoztunk, továbbá hivatkoztunk a bányászati hatóság ítéletben is hivatkozott határozataira, magunk részéről bevallási köteletségünknek eleget tettünk. Vonatkozó Jogi álláspontunkkal sem az elsőfokú adóhatóság, sem a másodfokú adóhatóság nem értett egyet, és a hatóság eltérő jogértelmezése folytán fizetési kötelezettségünk mértéke magasabb lett, mint jogértelmezésünk

szerint. Végül soron tehát a jogvita abban öltött testet, hogy a védő-biztonsági övezet területébe a határpillér, illetve védőpillér területe beszámít-e, vagy sem. E körben való állásfoglalás a per kimenetele szempontjából nem megkerülhető, mivel a fizetési kötelezettség mértéke azon dőlt el az adóhatósági eljárásban, hogy idevágó jogi álláspontunkat az adóhatóságok nem osztották.

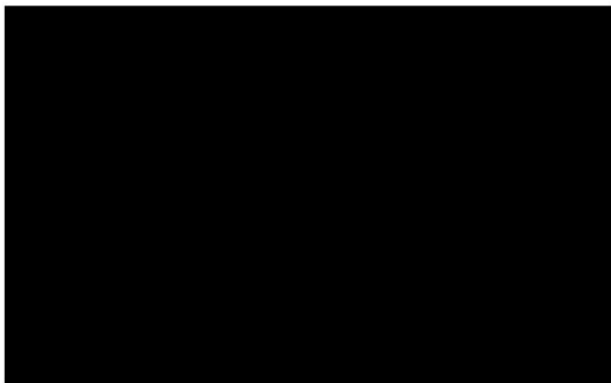
Álláspontunk szerint azonban, az ügyfél és a hatóság eltérő jogi álláspontja esetén, mely eltérés az ügyfél számára hátrányosabb kötelezettséget keletkeztet, és a hatóságok jogi álláspontjának helyességét az ügyfél a közigazgatási perben is támadja, a bíróságnak a kereset kimerítése körében számot kell adnia arról, hogy mely fél jogi álláspontját fogadja el ítélezése alapjául, ettől semmilyen indokkal nem térhet ki.

Az ítélet indoklásának egyik bekezdésben az I. fokú bíróság még azt fejti ki, hogy a védő-biztonsági övezet meghatározása volt a kirendelt szakértő feladata, a védő-biztonsági övezet területének számszerű meghatározását várta el tőle az elsőfokú adóhatóság, míg később pusztán a területszámítás elvégzését látja a szakértő feladatának.

Mindezek következtében az ítélet indoklása homályos, saját fejtegetésével ellentmondó, a jogvita eldöntése körében alkalmazandó jogszabály adójogi jogviszonyra alkalmazandó tartalmára vonatkozóan semmilyen útmutatást nem ad, **ami sérti a jogi indoklás kellékeire vonatkozó, Pp. 346. § (5) bekezdésében foglalt elvárásokat, továbbá sérti az Alaptörvény XXVIII. cikkét és XIII. cikkét.**

Pécs, 2019. december 7.

Tisztelettel:

„Az írat elektronikus íratról
készített papír alapú másolat”

Up 2019. 12. 09

